

E. G. White

*Parabolele
Domnului Hristos*

Editura Păzitorul Adevărului

Educând cu ajutorul parabolilor

În modul în care Hristos a folosit parabolele pentru a-i educa pe cei din jurul Său, se vede acționând același principiu ca în propria Sa misiune în lume. Pentru ca noi să ajungem să cunoaștem bine caracterul Său divin și viața Sa, Hristos a luat natura noastră și a locuit printre noi. Divinitatea a fost descoperită prin omenesc, slava invizibilă a luat formă umană vizibilă. Oamenii puteau învăța despre lucrurile necunoscute prin cele cunoscute de ei, lucrurile cerești erau descoperite prin cele pământești; Dumnezeu era descoperit prin asemănarea cu oamenii. La fel s-a întâmplat și cu învățătura lui Hristos: cele necunoscute erau ilustrate prin cele cunoscute, adevăruri divine, prin lucrurile pământești prin care oamenii erau cel mai bine familiarizați.

17

Scriptura spune: „Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde... ca să se împlinescă ce fusese vestit prin prorocul care zice: 'Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii.' (Matei 13:34, 35). Lucrurile din lumea naturală au fost mijlocul folosit pentru a transmite învățături spirituale; lucrurile din natură și experiența de viață a ascultătorilor Săi au fost puse în legătură cu adevărurile cuvântului scris. Conducându-l pe ascultător de la lumea naturală la cea spirituală, parabolele lui Hristos sunt verigi ale lanțului adevărului, care unesc omul cu Dumnezeu și pământul cu cerul.

18

Prin învățăturile Sale din natură, Hristos vorbea despre lucrurile pe care le creaseră chiar mâinile Sale, și care aveau calități și puteri cu care El Însuși le dotase. În perfecțiunea lor originală, toate lucrurile create erau o expresie a gândirii lui Dumnezeu. Pentru Adam și Eva, în căminul lor din Eden, natura era plină de cunoștința de Dumnezeu, plină de învățătura divină. Înțelepciunea era dobândită prin privire și era depozitată în inimă, pentru că ei comunicau cu Dumnezeu prin lucrările create de El. De îndată ce perechea sfântă

„Semănătorul a ieșit să semene” *

Semănătorul și sămânța

34

Prin pilda semănătorului, Domnul Hristos ilustrează lucrurile Împărăției cerurilor și lucrarea marelui Semănător pentru poporul Său. Asemenea unui semănător aflat pe câmp, El a venit să semene semințele cerești ale adevărului. Însăși învățătura Sa, dată prin pilde, era sămânța cu care au fost semănate adevărurile cele mai prețioase ale harului Său. Datorită simplității ei, pilda semănătorului nu a fost prețuită suficient. De la sămânța naturală aruncată în sol, Hristos dorește să conducă mințile la sămânța Evangheliei care, dacă este semănată, are ca rezultat aducerea omului înapoi la loialitate față de Dumnezeu. El, Cel care a dat parabola micuței semințe, este Suveranul cerurilor și aceleași legi, care guvernează semănarea semințelor naturale de pe pământ, guvernează și semănarea semințelor adevărului.

Lângă Marea Galileii se adunase o mare mulțime de oameni pentru a-L vedea și auzi pe Isus – o mulțime ce era plină de nerăbdare și speranță. În rândurile ei, se aflau bolnavi întinși pe rogojinile lor, așteptând să fie aduse înaintea Lui cazurile lor. Dumnezeu Însuși Îi dăduse lui Hristos dreptul de a vindeca suferințele neamului omenesc păcătos, iar acum, El muștra boala și răspândea în jurul Lui viață, sănătate și pace.

Pe măsură ce mulțimea a continuat să crească, oamenii s-au apropiat într-atât de Hristos încât nu mai rămăsese loc unde să-i primească. Prin urmare, a cerut permisiunea pescarilor să folosească una dintre bărci, o corabie care aștepta să-L ducă în partea cealaltă a lacului; S-a urcat în ea și a cerut ucenicilor Săi să scoată corabia puțin în larg pentru a vorbi mulțimii aflate pe mal.

* Acest capitol se bazează pe Matei 13:1-9, 18-23; Marcu 4:1-20; Luca 8:4-15

Doi închinători *

Adresându-se unora care „se credeau neprihăniți și îi disprețuiau pe ceilalți,” Hristos a spus parabola fariseului și vameșului. Fariseul merge la templu pentru a se închina, nu pentru că simte că este un păcătos care are nevoie de iertare, ci pentru că se credea neprihănit și spera să fie laudat. Închinarea pe care o aducea era considerată de el ca un act meritoriu, care să-l recomande înaintea lui Dumnezeu. În același timp, urma să se facă o impresie bună asupra oamenilor referitor la evlavia lui. El speră să obțină atât favoarea lui Dumnezeu, cât și a omului. Închinarea lui este determinată de interesele sale egoiste.

150

Și el este plin de mândrie. Aceasta se vede din modul cum arată, cum merge și cum se roagă. Stând la distanță de ceilalți ca și cum ar spune: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt mai sfânt decât tine” (Isaia 65:5 engl.), el stă în picioare și se roagă „în sine.” Mulțumit în totul de sine, el crede că Dumnezeu și oamenii îl privesc cu aceeași plăcere.

„Dumnezeule, Îți mulțumesc,” spunea el, „că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, desfrânați sau chiar ca vameșul acesta.” (Luca 18:11).

El își evaluează caracterul, nu prin comparație cu caracterul sfânt al lui Dumnezeu, ci prin comparație cu caracterul altor oameni. Mintea lui s-a întors de la Dumnezeu spre oameni. Acesta este secretul mulțumirii sale de sine.

151

El începe să-și enumere faptele bune: „Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.” (Luca 18:12). Religia fariseului nu atinge sufletul. El nu caută asemănarea cu Dumnezeu la caracter, nu caută o inimă plină de dragoste și milă. El

* Capitol bazat pe Luca 18:9-14

*Măsura iertării **

Apostolul Petru a venit la Hristos cu întrebarea: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu, când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” Rabinii limitau acordarea iertării la trei greșeli. Apostolul Petru, îndeplinind – după părerea lui – învățătura Domnului Hristos, s-a gândit să extindă acordarea iertării până la „șapte ori,” numărul desăvârșirii. Dar Domnul Hristos ne-a învățat că nu trebuie să obosim iertând. „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.”

243

Apoi, El a prezentat principiul pe baza căruia urma să se acorde iertarea și pericolul pe care-l reprezenta cultivarea unui spirit neiertător. Într-o parabolă, El a povestit despre un împărat care a venit să se socotească cu cei care administrau afacerile statului său. Unii dintre aceștia au primit sume mari de bani aparținând statului. În timp ce regele verifica modul în care ei administraseră bogățiile ce le fuseseră încredințate, a fost adus în fața lui un om al cărui cont arăta o datorie imensă față de stăpânul său în valoare de zece mii de talanți. El nu avea cu ce plăti și, conform obiceiului, regele a poruncit să fie vândut împreună cu tot ce avea, pentru a plăti datoria. Dar omul îngrozit a căzut la picioarele lui și l-a rugat, zicând: „Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot.” Stăpânul robului aceleuia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.

„Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de dinari. A pus mâna pe el și-l strânga de gât, zicând: ‘Plătește-mi ce-mi ești dator!’ Tovarășul lui s-a aruncat la pământ, îl ruga și zicea: ‘Mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti.’ Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, până va plăti datoria. Când au văzut tovarășii lui cele întâmplate, s-au întristat

244

* *Capitol bazat pe Matei 18:21-35*

Via Domnului*

Națiunea iudaică

Pilda celor doi fii a fost urmată de pilda viței de vie. În prima, Hristos așezase înaintea învățătorilor evrei importanța ascultării. În cea de a doua, El a îndreptat atenția spre binecuvântările bogate revărsate asupra lui Israel, și a arătat că aceasta era motivul pentru care Dumnezeu pretindea ascultarea lor. El le-a prezentat slava scopului lui Dumnezeu și care, prin ascultare, l-ar fi putut împlini. Dând la o parte vălul care ascunde viitorul, El a arătat cum, prin neîmplinirea planului Său, întreaga națiune pierdea binecuvântarea Sa, aducându-și ruina.

284

„Era un om, un gospodar,” a spus Domnul Hristos, „care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri și a plecat în altă țară.” (Matei 21:33).

Profetul Isaia ne dă și el o descriere a acestei vii: „Voi cânta Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe o câmpie foarte mănoasă. I-a săpat pământul, l-a curățit de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejdea că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici.” (Isaia 5:1, 2).

285

Gospodarul a ales o bucată de pământ din pustie; a împrejmuit-o cu un gard, a curățit-o și a plantat în ea viță de vie nobilă, așteptându-se la o recoltă bogată. El se aștepta ca această bucată de teren, mult superioară întinderilor de pământ rămase necultivate, să-L onoreze arătând rezultatele îngrijirii și trudei investite în cultivarea sa. La fel, Dumnezeu a ales un popor din lume pentru a fi instruit și educat de Hristos. Profetul spune: „Via Domnului oștirilor este casa lui Israel și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea.” (Isaia

* *Capitol bazat pe Matei 21:33-44*

*Fără haină de nuntă **

Parabola hainei de nuntă ne prezintă o lecție cu urmări din cele mai importante. Prin căsătorie este reprezentată unirea omenirii cu divinitatea; haina de nuntă reprezintă caracterul pe care toți cei care vor fi socotiți potriviți pentru a lua parte la nuntă trebuie să-l aibă.

În această parabolă, ca și în cea a cinei celei mari, sunt ilustrate invitația Evangheliei, respingerea ei de către poporul evreu și chemarea harului adresată neamurilor. În ceea ce-i privește pe cei care resping invitația, această parabolă prezintă insulta și mai mare pe care o aduc, precum și pedeapsa mai îngrozitoare. Chemarea la sărbătoare este invitația unui rege. Ea este făcută de o persoană investită cu puterea de a porunci. Ea denotă mare onoare la adresa invitatului. Cu toate acestea, onoarea făcută nu este apreciată. Autoritatea regelui este disprețuită. În timp ce invitația gospodarului a fost privită cu indiferență, cea a regelui este întâmpinată cu insultă și crimă. Ei i-au tratat pe slujitorii lui cu dispreț, batjocorindu-i și ucigându-i.

Gospodarul, văzându-și invitația disprețuită, a declarat că niciunul dintre oamenii care fuseseră poftiți nu vor gusta din cină. Însă pentru cei care l-au disprețuit pe rege, se ordonă o pedeapsă mai mare decât îndepărtarea din prezența și de la masa sa. El „a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea.” (Matei 22:7).

În ambele parabole, la ospăț sunt invitați oaspeți, dar în parabola a doua este prezentat faptul că toți aceia care vor lua parte la ospăț trebuie să facă o pregătire. Cei care neglijează această pregătire sunt aruncați afară: „Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. ‘Prietenule, i-a zis el, ‘cum ai intrat aici fără să ai haina de nuntă?’ Omul acela a amuțit.

* Capitol bazat pe Matei 22:1-14

*Pilda talanților **

Pe Muntele Măslinilor, Hristos a vorbit ucenicilor Săi despre a doua Sa venire în această lume. El a precizat anumite semne care urmau să arate momentul când revenirea Lui se apropia, și a poruncit ucenicilor Săi să vegheze și să fie gata. El a repetat avertizarea: „Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.” Apoi, El a arătat ce înseamnă a veghea în vederea venirii Sale. Timpul trebuie petrecut, nu într-o așteptare inactivă, ci lucrând cu hărnicie. Aceasta este lecția pe care El a dat-o prin pilda talanților.

325

„Împărăția cerurilor,” a spus El, „se va asemana cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul; fiecăruia după puterea lui; și a plecat.” (Matei 25:14, 15).

Omul, care a plecat într-o țară îndepărtată, Îl reprezintă pe Domnul Hristos care, atunci când a rostit această parabolă, era aproape de timpul să plece de pe acest pământ la ceruri. „Slujitorii” sau robii din parabolă îi reprezintă pe urmașii Domnului Hristos. Noi nu suntem ai noștri. Noi am fost „cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6:20), nu „cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur... ci cu sângele scump al lui Hristos” (1 Petru 1:18, 19); „pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.” (2 Corinteni 5:15).

326

Toți oamenii au fost cumpărați cu acest preț nemărginit. Revărsând întregul tezaur al cerului în această lume, oferindu-ne prin Hristos tot cerul, Dumnezeu a cumpărat voința, sentimentele, mințile și sufletul fiecărei ființe umane. Credincioși sau necredincioși, toți oamenii sunt proprietatea Domnului. Toți sunt chemați să-I slu-

* *Capitol bazat pe Matei 25:13-30*

„Cine este aproapele meu?” *

Printre evrei întrebarea: „Cine este aproapele meu?” a provocat dispute fără sfârșit. În ce-i privea pe păgâni și samariteni, ei nu aveau nicio îndoială. Aceștia erau străini și dușmani. Dar, care erau criteriile după care trebuia să fie făcută distincția între oamenii propriei lor națiuni și între diferitele clase ale societății? Pe cine trebuia preotul, rabinul, levitul să-l considere ca aproapele lor? Ei își petreceau viața în serii nesfârșite de ceremonii pentru a se curăța. Contactul cu mulțimea ignorantă și ușuratică, învățau ei, ar cauza o pângărire a cărei îndepărtare ar necesita un efort obositor. Trebuia ei să-i privească pe cei „necurați” ca fiind aproapele lor?

376

La această întrebare a răspuns Hristos prin pilda bunului samaritean. El a arătat că aproapele nostru nu înseamnă doar o persoană din biserică sau credința căreia îi aparținem. Nu există deosebiri în funcție de rasă, culoare sau statut social. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Aproapele nostru este orice suflet care este rănit și zdrobit de vrăjmaș. Aproapele nostru este oricine care este proprietatea lui Dumnezeu.

Parabola bunului samaritean a fost adusă în atenția ascultătorilor de către o întrebare adresată lui Hristos de un învățător al legii. Pe când Mântuitorul Își rostea învățăturile Sale, „un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: ‘Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?’ ” (Luca 10:25). Fariseii au fost aceia care au sugerat întrebarea acestui învățător al Legii, în speranța că vor putea prinde pe Domnul Hristos în cuvintele Sale; și de aceea au ascultat foarte atenți răspunsul Său. Dar Mântuitorul n-a intrat în discuții contradictorii. Domnul Hristos a cerut însă răspunsul la întrebare, chiar de la cel care a pus-o: „Ce este scris în Lege?” „Cum

377

* Capitol bazat pe Luca 10:25-37

„În întâmpinarea Mirelui” *

Hristos stă cu ucenicii Săi așezat pe Muntele Măslinilor. Soarele a apus dincolo de munți și cerurile sunt cuprinse de umbrele serii. În fața ochilor lor se află o locuință luminată strălucitor, ca pentru sărbătoare. Lumina se revarsă prin ușă și ferestre, și un grup de așteptători este adunat în fața ei, ceea ce indică faptul că o procesiune de nuntă trebuie să apară în curând. În multe părți ale Orientului, nunta este organizată seara. Mirele merge să-și întâlnească mireasa și să o aducă acasă la el. La lumina torțelor, alaiul de nuntă pleacă de la casa tatălui ei spre casa lui, loc unde se dă un ospăț pentru invitați. În scena privită de Hristos, o grupă de persoane așteaptă apariția alaiului de nuntă, intenționând să se alăture procesiunii.

În apropiere de casa miresei zăbovesc zece tinere îmbrăcate în alb. Fiecare poartă o lampă aprinsă și o sticluță cu ulei. Toate așteaptă cu nerăbdare apariția mirelui. Dar acesta întârzie. Trece oră după oră; fecioarele care veghează devin tot mai obosite și adorm. La miezul nopții, se aude strigătul: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare.” Cele ce dormeau se trezesc, sărind deodată în picioare. Ele văd alaiul apropiindu-se, luminat fiind de lumina făclilor, în sunetul vesel al muzicii. Ele aud vocea mirelui și pe cea a miresei. Cele zece fecioare își iau lămpile și încep să le pregătească, grăbite să se alăture celorlalți. Dar cinci dintre ele au neglijat să-și umple vasele cu untdelemn. Ele nu se așteptaseră să se întârzie atât de mult, și nu se pregătiseră pentru situații neașteptate. În disperarea lor, au apelat la tovarășele lor care au fost mai înțelepte, spunând: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting lămpile.” (Matei 25:8 u.p.). Dar cele cinci fecioare care au așteptat, aveau lămpile gata pregătite cu ulei din vasele lor de rezervă. Ele nu mai

405

406

* *Capitol bazat pe Matei 25:1-13*

Cuprins

Prefață	3
Educând cu ajutorul parabolilor	5
„Semănătorul a ieșit să semene”	13
<i>Semănătorul și sămânța</i>	13
<i>Pământul de lângă drum</i>	20
<i>În pământ stâncos</i>	22
<i>Între spini</i>	25
<i>Pregătirea ogorului</i>	30
<i>În pământul cel bun</i>	31
„Întâi un fir verde, apoi spic”	35
Neghina	41
Asemenea unui grăunte de muștar	45
Alte învățături din semănarea seminței	49
„Asemenea aluatului”	57
Comoara ascunsă	63
<i>Cât de ascunse</i>	64
<i>Valoarea comorii</i>	65
<i>Consecințele neglijării comorii</i>	67
<i>Căutați comoara</i>	68
<i>Răsplată pentru cei care caută</i>	71
Mărgăritarul	73
Năvodul	79
„Lucruri noi și vechi”	81
A cere pentru a da	91
Doi închinători	101
Nu va face Dumnezeu dreptate aleșilor Săi?	113
„Acest om primește pe păcătoși”	127
<i>Oaia pierdută</i>	128
<i>Drahma pierdută</i>	133

„Pierdut, și a fost găsit”	137
„Mai lasă-l și anul acesta”	147
„La drumuri și la garduri”	153
Măsura iertării	167
Câștig spre pagubă	175
„O prăpastie mare”	181
<i>Pilda aplicată națiunii iudaice</i>	187
<i>În zilele de pe urmă</i>	189
A zice și a face	191
Via Domnului	201
<i>Națiunea iudaică</i>	201
<i>Biserica de azi</i>	211
Fără haină de nuntă	221
Pilda talanților	231
<i>Daruri ale Duhului Sfânt</i>	232
<i>Alți talanți</i>	233
<i>Capacitățile mentale</i>	237
<i>Vorbirea</i>	238
<i>Influența</i>	242
<i>Timpul</i>	244
<i>Sănătatea</i>	248
<i>Puterea</i>	249
<i>Banii</i>	252
<i>Simțăminte de amabilitate și dragoste</i>	253
<i>Talanții se înmulțesc prin utilizare</i>	254
<i>Cel cu un talant</i>	256
<i>Talanții ceruți înapoi</i>	260
<i>Luarea talantului</i>	263
„Prietenii cu Mamona nedreptății”	265
„Cine este aproapele meu?”	273
Răsplata harului	283
„În întâmpinarea Mirelui”	296